Pořad bohoslužeb

Po dobu trvání nouzového stavu budou kněží slavit mše svaté bez účasti lidu na úmysly, na které by byly slouženy veřejně.

16. března – 22. března 2020

DOBA POSTNÍ, Žaltář IV. týdne

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Pondělí 16.3.	Pondělí po 3.neděli postní	**St. Jičín**	-	za † Jana Rosu, † rodiče z obou stran, ochranu Boží a Panny Marie pro živou rodinu a duše v očistci
Úterý 17.3.	Sv. Patrika, biskupa	**St. Jičín**	-	za † Marii Horákovou, † manžela, † syna, † dceru, Boží požehnání a ochranu pro živou rodinu
Středa 18.3.	Sv. Cyrila Jeruzalémského, biskup a učitele církve	**St. Jičín**	-	na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní, za † rodinu Janýškovu, Šnajdrovu, duše v očistci, ochranu Boží a Panny Marie pro živé rodiny *není modlitební společenství*
Čtvrtek 19.3.	**Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE – doporučený svátek**	**Palačov**	-	není mše svatá
		St. Jičín	-	za farníky
Pátek 20.3.	Pátek po 3.neděli postní	**St. Jičín**	-	za † Jana Janíka, † rodinu a ochranu Boží a Panny Marie pro živou rodinu
Sobota 21.3.	Sobota po 3.neděli postní	**St. Jičín**	-	za † maminku, tatínka, živou rodinu a za dar zdraví a Boží požehnání
Neděle 22.3.	**4. NEDĚLE POSTNÍ**	**St. Jičín**	-	za † Otu Vahalíka, manželku, syna, zetě, dvoje rodiče a Boží požehnání pro živé rodiny
		St. Lhota	-	není mše svatá

Webové stránky farnosti Starý Jičín: http://farnostsj.cz

Doporučujeme sledovat přímé přenosy bohoslužeb na TV NOE, radiu Proglas či internetu. Více na **www.mseonline.cz**

ZPRAVODAJ FARNOSTI STARÝ JIČÍN
Vydáno pro vnitřní potřebu farnosti Starý Jičín
15.3.2020 **3. neděle postní** **16./**ročník XI.

Pane, ty jsi skutečně Spasitel světa; dej mi živou vodu, abych už nežíznila.

Země a voda (milost a práce)

Vzpomínám si na jeden podivný zážitek z cest. Bylo to na Sinajském poloostrově. Vraceli jsme se autem ze sinajského kláštera směrem k Suezu. Byli jsme umořeni žízní. Ale arabský šofér se nás na nic neptal. Měli jsme vidět to, co bylo podle plánu biblického ústavu stanoveno. Já už jsem to nesledoval. Myslil jsem, že už brzo budeme u Suezského průplavu, ale k mému překvapení jsme zastavili ještě na břehu moře. Byl to nezapomenutelný pohled. Z jedné strany obrovská modř rozvlněných vod a z druhé žlutá poušť, kde není ani malá travička, ani lísteček pro nedostatek vody. Ten protiklad působí sklíčeně.

Národy ze Středního východu vnímají daleko víc než my důležitost vody. Vyskytuje se často v jejich rčeních, v poezii. Je tedy i častým tématem v bibli. O vodě se tu mluví jako o pramenu a síle života. Bez ní země vyschne, dobytek i lidé jsou odsouzeni k smrti. Ale jsou také vody ničivé: záplavy i samy hlubiny moře, které pohlcují všecko živé. Nakonec pak jsou i vody očistné, kterých se užívá jak při domácím omývání, tak i při kultu v chrámu, kde mytí dostává posvátný ráz.

Staré národy však měly z vody také strach. Vždyť podle jejich představ země stojí jenom na sloupech uprostřed nekonečných vod. To jsou takzvané vody spodní. Ale jsou i vody horní, od kterých nás dělí nebeská báň. Otevírá-li se jemně, přichází déšť. Ale může se i provalit, a pak tu máme potopu. Je to pojetí ovšem neobyčejně primitivní. Ani Židé neměli lepší… Vždyť kulturu přebírali od sousedních národů.

Bible se však snaží zdůraznit i v tomto prostředí zásadní náboženský postoj: vody jsou sice hrozný živel, ale jsou docela v rukou Božích. A protože je voda nutnou podmínkou života, Bůh ji dává svým vyvoleným v hojnosti. Už v ráji byl pramen, který zavlažoval celou zahradu, plnou ovoce a květů *(Gn 2,10)*. Když pak na poušti hynuli Židé žízní, ukázal jim Bůh, že jim může dát vodu i ze skály *(Ex 17, 1-7)*. Hořkou a nepitnou vodu v Maře jim proměnil ve sladkou *(Ex 15, 22-25)*.

V Palestině mají s vodou ještě jinou zkušenost. Dešťová voda se sbírá a uchovává v cisternách. Jsou-li dobře stavěné, např. ve skále, voda se tam sama pročistí, ochladí, je pitná. Při dobrém hospodaření se s ní vydrží po celou dobu

sucha. Ale nakonec se vyčerpá. Jakým pokladem je naproti tomu studna s pramenitou vodou! Té se říkalo „voda živá“.

V této souvislosti nás nepřekvapí, že je voda častým tématem i v Novém zákoně a že dostala v ústech Ježíšových hned symbolický smysl. On sám je tou živou vodou, kterou ohlašovali proroci pro doby mesiášské. On je ta skála, z které vytryskla voda na poušti *(srv. Jan 19,34)*. On je předpovězená řeka z chrámu, která má zavlažit nový Jeruzalém, církev a budoucí obnovený ráj pastvin Beránka *(Zj 7,17)*.

Symbolismus vody nachází své naplnění ve vodě křestní. Z počátku se zdůrazňoval především její charakter očistný. Proto Jan Křtitel křtil na odpuštění hříchů *(Mt 3,11)*. Užíval při tom vody z Jordánu, která kdysi očistila Námana od malomocenství *(2 Král 5,10-14)*.

Křest, který ustanovil Ježíš, očišťuje duši, svědomí. Ale znamená i víc: potopení pod vodu a povstání je symbol smrti a vzkříšení *(Řím 6,3-11)*. Sv. Pavel, který ten obraz rozvádí, měl pravděpodobně na mysli vodní propasti, nad nimiž se snášel Duch Boží, aby jim dal životodárnou sílu *(Gn 1,2)*.

Řečeno stručně, voda se v křesťanském symbolismu stala znamením milosti Boží, sestupující od Boha na zemi. „Milost Boží“, píše *Římský katechismus*, „je podle slov Spasitele pramen vytryskující do věčného života *(Jan 4,14)*. Co jiného je ostatně nebeské království než vrcholná a dokonalá milost?“

Protiklad mezi vodou z oblak a zemí dal autorům možnost vysvětlit poměr mezi milostí a lidskou prací a snahou. Z jedné strany je jasné, že by půda pole nebo zahrady nic neurodila bez deště. Co by pomohlo orání a osetí, kdyby z nebe nekáplo. Z tohoto hlediska se tedy dá říci, že je všecka úroda země dar nebes. Ale je tu i druhá stránka. Co by pomohly hojné deště, kdyby nebylo pole obděláno a oseto. Proto se také zemědělec chlubí, že dobrou úrodu vyzískal poctivou prací. Spojily se tu tedy dvě síly: milost a lidská práce – výsledek se přičítá oběma. Nedá se však říci, že by to bylo jakoby napůl, jako když dva koně mají utáhnout jeden vůz. Dílo vykonané s milostí je celé Boží a celé naše.

Vysvětluje se to jiným přirovnáním. Ruka vezme pero a napíše dopis. Celý dopis je psaný rukou a celý je také psaný perem. Pero se stalo nástrojem pro ruku. Tak také tvrdíme, že Písmo svaté má dva autory: lidského pisatele a Ducha svatého, který ho inspiroval. Autorem prvního evangelia je i sv. Matouš, i Duch svatý.

Proto se nedivíme, že se v Písmu tak často vyskytují dvě opačná tvrzení. Zdůrazňuje se tam velká slabost člověka. Tak píše např. sv. Pavel: „***Ne že bychom sami sobě mohli něco přičítat, jako (by to pocházelo) od nás, ale když na něco stačíme, je to od Boha***“ *(2 Kor 3,5)*. Naopak týž apoštol vyznává: *„Všechno mohu v tom, který mi dává sílu“ (Flp 4,13)*.

Kdy, jak a kolik síly nám Bůh dává? Pro každý stav, práci, okamžik v životě dostáváme tzv. milost pomáhající. Teologie nás ujišťuje, že se v životě nemůže vyskytnout okolnost, v níž by nám Bůh nedal dost síly k tomu, abychom obstáli vítězně v nesnázích a pokušeních. Musí to ovšem být okolnost, do které nás přivedlo řízení Boží. Naopak ztroskotají všechny naše plány a úsilí, jež podnikáme bez ohledu na Boží vůli a proti jeho přikázáním. Jsou to babylonské věže, o kterých platí slova žalmu: ***„Když nestaví dům Hospodin, marně se lopotí, kdo ho stavějí“*** *(Žl 127,1)*.

Nevzdorujeme-li však Bohu těžkým hříchem, jsme ve stavu milosti posvěcující, jež podle slov *Římského katechismu* „není jenom odpuštění hříchů: je to trvalá vlastnost duše, která nás jemným poutem lásky spojuje s Bohem“. Je tedy v nás tím pramenem živé vody Kristovy, který zavlažuje a dává úrodu zemi našeho srdce.

/Tomáš Špidlík, Liturgické meditace na nedělní evangelia, cyklus A/

„Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“

(Mt 5,6)

V evangeliu této neděle se Ježíš setkává u studny se Samaritánkou (Jan 4,5-42). Během hovoru, který spolu vedou, vychází najevo, že voda ze studny je sice schopna uhasit žízeň, kterou cítí naše tělo, ale není schopna uhasit mnohem větší žízeň, která je ukryta v lidské duši.

Po čem vlastně lidská duše touží? Mohli bychom vyjmenovat mnoho různých věcí. O jedné touze Ježíš mluví i v horském kázání: *„Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni“* (Mt 5,6).

Co můžeme udělat pro to, abychom se mezi takové lidi mohli počítat i my? Papež František vysvětluje, že nám v první řadě má jít *„o spravedlnost pro chudé a slabé“*, a také o *„věrnost Boží vůli v celém životě“* (srov. Gaudete et exsultate, čl. 79). Když nám záleží na druhých – snažíme se pomáhat svým bližním, nejsme lhostejní k utrpení a hájíme pravdu – tehdy toužíme po pravé spravedlnosti. Ježíš, Boží Syn, nás ujišťuje, že tato naše touha dojde naplnění. On se o to zasloužil svou smrtí na kříži a svým vzkříšením.

V tomto týdnu se tedy zvlášť věnujme tomu, abychom ve světě rozšiřovali Boží spravedlnost.

/POSTNÍ AKTIVITA, kc.biskupstvi.cz/